

Man gif altsaa til den følgende paa Dagsordenen opførte Sag: Første Behandling af „Udkast til Lov angaaende Statskassens Overtagelse af det forhenværende Overformyndert i Odense, Capitain og Uhrmager Georg Schmidt paa hvilende Ansvar til Odense Overformyndert.“ (Lovudkastet findes i Tillæg A. Sp. 785 ff.)

Winther: Naar man blot vilde tage den foreliggende Sag fra det Synspunkt, hvorunder den er fremstillet for os fra Ministeriets Side, altsaa som et Slags Barmhertigheds-gjerning, der skulde bestaae i, at man eftergav den Vedkommende det Ansvar, man har gjort gjældende imod ham, kunde man meget snart blive færdig med den, idet Enhver da kunde overvete, om han vilde eller ikke vilde vise en saadan Smødekommene mod Ministeriets Onske; men Sagen er som bekendt tidligere bleven forhandlet her i Thinget, og der har været reist store Betænkkeligheder i Anledning af den. Det træffer sig nu saaledes, at et Udvalg, der angaaende den var nedsat i en tidligere Session, nemlig i den 16de, ikke kom til at afgive nogen Betænkning, fordi Nagsdagen hævedes, før det kunde lade sig gjøre. — Ja, jeg turde maastee bede den ærede Formand om at skaffe mig lidt No, thi jeg kan neppe høre, hvad jeg selv siger.

Formanden: Seg maa anmode de ærede Medlemmer om at tale sagtere.

Winther: Seg siger, at der foreligger et Materiale fra et tidligere Udvalg, som det maa være af Interesse for Thinget at see, før man giver sig til at afgjøre denne Sag, som, efter hvad der er mig bekendt, ikke blev henviist til Finantsudvalget, men til et Underudvalg. Dette har foretaget meget vidtløftige Arbejder, og derfor vilde det efter min Mening være uret at lade et saadant Arbejde være ganske ubenyttet fra Thingets Side. Dette er en Grund, hvorfor jeg troer, at man kan af-
førte denne 1ste Behandling og henvise Sagen til et Udvalg, hvor man da har det i sin Magt at benytte det Materiale, jeg omtalte; men der

er endnu en anden Grund, hvorfor jeg troer, at man ikke skal afgjøre denne Sag med Hast i et Dieblif, som det nærværende, og det er den, at Thinget nu er meget lidt fuldstaelligt tilstede, og at vi ere isærd med for en Tid at afbryde Møderne, idet Sagen derved let kunde undgaae den Opmærksomhed, den i sig selv efter sin hele Bestaffenhed fortjener. Endelig er der et Punkt, som forekommer mig at gjøre en indtrængende Undersøgelse af Sagen nødvendig, og det er det, at Ministeriet selv i de foreliggende Motiver vedkjender sig, at det Offentlige har en moralsk Forpligtelse til — saaledes staaer der i Motiverne — at komme denne omhandlede Mand, Schmidt, til Hjælp, og hvorfor det? Det er naturligviis de vedkommende Autoriteters mindre strenge Opfyldelse af deres Pligt, som maatte kunne lede Regjeringen dertil; men for os, for Folkethinget, er der Anledning til at see, om der ikke skulde være et Ansvar at gjøre gjældende mod disse vedkommende Forligelsespersoner, og dette lader sig ikke gjøre uden en dybtgaaende Undersøgelse. Det er, støttet til disse Betragtninger, at jeg tillader mig at henlede Thingets Opmærksomhed paa, om det ikke var rigtigt, at man lod denne Sags 1ste Behandling gaae saa let som muligt, men dernæst forbeholdt sig den egentlige Behandling til et senere Møde. Jeg vil imidlertid ikke foreslaae at afbryde 1ste Behandling, fordi det forekommer mig ønskeligt, at Sagen bliver fremmet saa hurtigt som muligt, for at det ikke skal gaae i denne Session, som det gif i den 16de, da den ikke blev bragt til Ende paa Grund af, at Thingets Samlingstid var udløben; men det er altsaa kun en Henstilling til Thingets Medlemmer, jeg gjør. Det forekommer mig ogsaa, at det er ønskeligt, at en Sag som denne, hvori saa mange Personer ere interesserede, ikke gjøres til Gjenstand for en offentlig Debat, uden at man med nogle Kundskab veed at vurdere disse Mænds Deeltagelse i det, der er foregaaet, for at man ikke skal komme til at gjøre Noget uret ved sine Udtalelser om ham.

L. S. Larsen: Seg har paa flere Maader havt Leilighed til at blive bekendt med Omstændighederne i den foreliggende Sag. Seg